

Turisté více Šumavy neuvidí. A ne že ano

**ANTONÍN
SCHUBERT**

starosta Modravy

Poslanecká sněmovna se konečně odhodlala a schválila vládní novelu zákona o ochraně přírody a krajiny z dílny ministra Richarda Brabce. Jeho následné poděkování sněmovně zvedlo mediální tsunami, protože obsahovalo slib, že bude Šumava více přístupná veřejnosti. Tuto vlnu zájmu jsem pocítil na vlastní kůži, protože jsem byl ještě týž den zavalen dotazy, co na to já, Šumavák, že se Šumava konečně otevře. Se znalostí právě přijatého zákona jsem však musel po pravdě odpovědět, že se žádné otevírání nekoná.

Dosavadní první zóna se totiž touto novelou překlápí do zóny přírodní, což je přirozené, ale navíc se stává klidovým územím, kam je vstup omezen ve

stejném rozsahu, jako tomu bylo v první zóně. Novinkou ovšem je, že v zóně přírodní sice lze udržovat stávající turistické cesty, ale nelze vyznačovat žádné nové. Je nutné si uvědomit, že tyto zóny jsou vymezeny pouze pro jediný cíl, a tím zajistit v nich nerušený průběh přírodních procesů. Možná právě proto je do zákona vloženo toto nové omezení bez možnosti udělení výjimky. Nové cesty tedy přibývat nebudou a ze zákona ani nemohou. Člověk turista byl a stále je pro ministerstvo životního prostředí rušivý a nežádoucí element.

Nejlepší důkaz k výše uvedenému předložil těsně před přijetím zákona sám ministr Brabec materiálem EIA Šumava. Šumavské obce předložily k posouzení ministerstvu celkem 35 projektů směřujících k větší přívětivosti vůči návštěvnické veřejnosti. Z toho 17 projektů přímo žádalo otevření dosud nepřístupných míst. Je smutným faktem, že bez výjimky všechny projekty žádající otevření Šumavy byly posuzovateli vyhodnoceny s výsledkem minus dva,

tedy byly zamítnuty. Abych předešel kampani, která bude tvrdit, že dobrá vůle byla zmařena zákonnou péčí o chráněné druhy vycházející z evropských směrnic, nabízím porovnání s rakouským Národním parkem Kalkalpen, který je ekoaktivisty předkládán jako příkladný.

Jen pro vyvolené

Národní park Kalkalpen (Vápencové Alpy) byl národním parkem vyhlášen 25. července 1997 o výměře 20 850 hektarů. Od roku 1998 je dle klasifikace IUCN národním parkem II. kategorie, od téhož roku je i chráněným územím podle Ramsarské úmluvy (ochrana mokřadů) a od roku 2004 plní evropské směrnice Natura 2000. V míře ochrany je tento park velmi podobný Šumavě. To, co je neporovnatelné, je množství turistických tras. V Kalkalpenu je 600 kilometrů turistických tras, včetně těch cyklistických, zatímco více než třikrát větší Šumava nabízí ještě o 100 kilometrů turistických tras méně. A tady

se nabízí otázka, co je příčinou turistické nabídky v Rakousku a lesem zákazových cedulí na Šumavě? Osobně se domnívám, že příčinou tak velkého rozdílu je stále nevyčleněný cíl české ochrany přírody, totiž zřízení vědeckého parku přístupného pouze vyvoleným. Nejde o můj výmysl, naopak. Takové pojetí vědeckého parku, podle kvalifikace IUCN park I. kategorie znamená, že je pro veřejnost více méně zcela nepřístupný. Zástupci ministerstva tento cíl otevřeně přiznat nemohou, ale kroky, které pomalu činí, míří právě k jeho realizaci.

Mnohokrát jsem obviňován ze lži a nyní dám svým odpůrcům určitou příležitost. Nezbyvá než se smířit s tím, že zákonodárci připustili další šumavskou kúrovcovou kalamitu, ještě více uzavřených turistických cest, uzavřenou myslivnu na Břežníku či demolici kdysi slavné Roklanské chaty, která bez úhony přežila válku i železnou oponu. Že to v zákoně není? Ale je. Zákon zvyšuje pravomoc správcům parku, a je-li něco na Šumavě špatně, tak je to nepro-

fesionální výkon státní správy. Namísto zlepšení mizerné kvality výkonu státní správy vtělil ministr Brabec do novelly zákona ještě více její pravomoci v naději, že tím věci pomůže.

Zúčastnil jsem se každého jednání k novele zákona, na které jsem byl pozván. Nutno dodat, že na některé jsem, na rozdíl od aktivistů z Hnutí Duha, zván nebyl. Na všech jsem si připadal jako mistr Jan Hus v Kostnici. Výsledek byl totiž předem dán. Schubert si vypoví své a my to uděláme, jak potřebujeme. Ale jsem za tu zkušenost rád a velmi za ni děkuji. Možná se i tentokrát potvrdí má letitá zkušenost, že po čase každý ministr zmizí z politického života, aniž by musel obhajovat svoje omyly. Já však běžím na dlouhou trať a zastupuji šumavské lidi, kteří se kvůli špatným zákonům ze svých domovů stěhovat nechťejí. Šumava je totiž, na rozdíl od všech, kteří se k ní velmi rádi vyjadřují, naším skutečným domovem.

Autor je předsedou Svazu obcí NP Šumava